

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN KANETUR

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 212. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908712629920/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Jeg slog afværgende ud med Haanden, og Maleren tog Cigaren af Munden:

— Nej, vist ikke, min gode Mand! sagde han — Pengene skal De sku beholde! ellers faar vi jo sorte Børn!

— Naa gør I det, sagde Manden og trak synlig letter Haanden op af Lommen igen. — Men, saa vil jeg da si'e Jer saa mange Tak.

— Sæl Tak! Sæl Tak! sagde vi.

Han traadte nærmere hen til Kanen.

— Det var da et Stadsdyr, I har dér! sagde han — hun kunde da nok hoppe op igen, om hun faldt.

— Ja det kan De stole paa, sagde jeg — hun hopper sommetider over Telegrafstængerne!

— Gør hun! sagde Kabudsmanden „entrüstet“ — ja der er jo uhyre Forskel paa Heste.

Nu kom ogsaa Smeden og hans Mandskab anstigende for at takkere Luna.

— Nej, nu er det vist bedst vi kører! sagde jeg og strammede Linerne. — Farvel Folkens!

— Farvel og Tak! nikkede Kabudsmanden.

Ogsaa Maleren sagde rimeligvis Farvel. Men det var der ingen, der hørte, thi Luna fór af Sted, som om der sad en antændt Fyrsvamp under Haleroden.

— Pas dog paa Hul-ulierne! stønnede min Passager. Men baade Hesten og jeg mente, at vi kunde lige saa godt springe som krybe i dem; og vi rystedes af Sted gennem Kløfter og over Tinder, saa hver Pille Kød paa vor Krop bævede som Aal i Gelé.

Da vi nærmede os Vejen, hvor vi skulde dreje ind over Markerne, sagde Maleren:

— Vi kan da ikke være bekendt at komme hjem allerede nu?

— Næ—i, sagde jeg — vi kører ind paa Hoffmann, og saa gi'er De Portvin.

Vejen fra Omdrejningen og ind til Frederikshavn var plan som et Logulv, og da jeg først havde faaet gjort Luna begribeligt, at vi ønskede at gæste denne By, gik det fort med klingende Kløkker og bølgende Kanetæppe, saa at alle de